

DEJUNAR D'AUTOSUFICIÈNCIA

Primer de quaresma

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Amb el dimecres de cendra, deixant enrere les murgues del carnaval, s'enceta de nou el camí de quaresma: els quaranta dies de travessa del desert que condueixen fins a la pasqua. Cal dir «novament» perquè aquest és el temps propici, quaranta dies nous de trinka, per aprofitar de cap a cap; ningú no ho pot fer per mi. Soc jo, cadascú, que m'haig de posar en camí i acompanyar el Senyor en la seva particular travessa del desert. Quaranta dies, perquè ens porten fins a pasqua, set diumenges però no set setmanes. Imitem Jesucrist que va estar aquest temps en el desert perquè ell, ple de l'Esperit, fos temptat pel diable.

No ha de ser gens fàcil aguantar quaranta dies en solitud, sense pràcticament res per ficar-se a la boca, sense casa, sense cap comoditat de la llar pròpia. Crist, en canvi, ho portà a la pràctica (Lc 4,1-4). El seu exemple ens estimula perquè puguem fer un esforç per renunciar a algun dels nostres avantatges; aquells afectes que no ens deixen tocar de peus a terra, que creen esperit de superioritat en la nostra ànima.

Amb Crist, els cristians ens disposem a vèncer les temptacions. En el parenostre, li demanem a Déu que no permeti que caiguem en la temptació. En canvi, no li diem que ens estalviï les temptacions o que no ens en posi. De fet, la temptació no és altra cosa que una prova que Déu ens posa perquè li diguem, amb la nostra vida, amb el nostre obrar, amb la nostra manera de fer, que som dels seus, que volem merèixer la salvació de Crist. Aquelles proves que el poble d'Israel, travessant el desert durant quaranta anys, no va poder superar, com en els episodis de Massà i Meribà.^{Ex 17} Ara, Jesús, la nova humanitat, convida a cada home i a cada dona a superar l'antic Israel, per a empeltar-se en l'estil del nou poble de Déu.

«Lc 4,3 Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa. 4Però Jesús li va respondre: - L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa. » Els set mil milions de persones que hi ha en el món han de menjar cada dia varies vegades. La necessitat forma part de la natura humana. L'home és algú mancat, dependent, mai autosuficient. Si la persona no menja, no rendeix, no treballa, no es desenvolupa suficientment, està malhumorós. «No em diguis res, que no m'he pres el cafè o m'ha caigut malament el dinar!» Som tan dependents de l'aliment, que sosté el nostre cos i la nostra ànima,

que som capaços de deixar perdre l'esperit! Davant d'aquesta realitat, el diable ho sap molt bé, seria fàcil prescindir de la fe i que Jesús, en el moment de trobar-se davant de la multitud desproveïda ^{Lc 9,10} es dediqui a fer un joc de mans. Per aquest motiu, el Crist sap molt bé que aquí s'hi juga l'essència del Regne de Déu: que la gent el segueixi per un personal acte de fe o bé que ho faci únicament perquè ha resolt les mancances del gènere humà.

La gana, el desànim, l'afany de superació, les injustícies, la guerra, les fatalitats naturals suposen un estat constant de dependència. Jesús ensenya a transformar el cor de les persones per a poder trobar el camí de salvació, no tan sols per a un mateix, sinó per a tota la comunitat humana. En l'arrel de la temptació maligna es troben les preguntes fonamentals sobre el present i el futur de la humanitat: per què hi ha mal en el món? Per què hi ha guerres i injustícies? La resposta, que no és fàcil, supera l'infantil reacció del «si Déu és bo, no

ho hauria de permetre.» De fet, Déu és tan bo i tan just que convida l'home a trobar les respostes en el seu interior, i en «Dt 8,3b la Paraula que surt de la boca de Déu», perquè s'organitzi i decideixi lliurement quin és el millor camí per a emprendre. Les respostes a l'estat de manca contínua de la humanitat no es troba en les revelacions arcanes d'algun místic amb unes visions extraordinàries, sinó en el cor de la persona, que ha estat creada, sense excepció, a la imatge i semblança de Déu. És l'home, un altre déu que fa present Déu a la terra, el qui aporta la resposta divina a les mancances de la humanitat.

El dejuni continua essent una pràctica espiritual en l'especial ramadà cristià, perquè es moderi en el nostre cor l'afany de suficiència, de temptació de superioritat sobre els altres. Dejunant es pot entrar en comunió amb els pobres del nostre món, sentir en el propi cos la mossegada de la fam que senten milions de persones cada dia i experimentar la germanor amb els marginats de la terra. Aquí s'ha d'aplicar l'expressió del Crist: «Mt 25,40 Us ho asseguro: tot allò que fèieu per cadascun d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» Aquest exercici espiritual, que es pot estendre en dies concrets durant l'any, a més, permetrà de ser més solidaris amb els pobres, perquè el nostre donatiu sigui més important.

